

ΙΕΡΟΣ ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΘΗΣΕΥΤΙΚΟΝ ΦΥΛΛΟΝ
ΠΡΟΝΟΙΑ, ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΑΣΙΑ, ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΣΜΥΡΝΗΣ ΧΡΥΣΕΤΟΜΟΥ
ΔΑΠΑΝΗ ΔΕ ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΟΦΕΛΟΣ ΤΗΣ ΘΗΣΕΚ. ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ · ΕΥΣΕΒΕΙΑΣ

ΕΤΟΣ Β' | ΕΝ ΣΜΥΡΝῃ τῇ 28' Απριλίου 1912 | ΑΡΙΘ. 56

«Ταῦτα εἰπὼν ἔπτυσεν χαμῶδι καὶ ἐποίησεν πηλὸν ἐκ τοῦ πύσματος, καὶ ἐπέχρισεν τὸν πηλὸν ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ τυρλοῦ καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ἦπαγε νύψαι εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ Σιλωάμ, ὅ ἐρμηνεύεται ἰπασταχλμένος». (Ἰωάν. 9', 6, 7).

ΠΑΥΛΟΥ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ
 Η ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

ΚΑΤΑΝΟΟΥΜΕΝΗ ΔΙΑ ΣΥΝΤΟΜΟΥ ΕΡΜΗΝΕΙΑΣ ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΩΝ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ
 ΚΑΙ ΠΡΟΣΕΥΧΩΝ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου φυλλαδίου).

Ἰερὸν κείμενον.

Ε' 18. Ἄρα οὖν ὡς δι' ἐνὸς παραπτώματος εἰς πάντας ἀνθρώπους εἰς κατάκριμα· οὕτω καὶ δι' ἐνὸς δικαίωματος εἰς πάντας ἀνθρώπους εἰς δικαίωσιν ζωῆς.

19. Ὡσπερ γὰρ διὰ τῆς παρακοῆς τοῦ ἐνὸς ἀνθρώπου ἁμαρτωλοὶ κατεστάθησαν οἱ πολλοί, οὕτω διὰ τῆς ὑπακοῆς τοῦ ἐνὸς δίκαιοι κατασταθῆσονται οἱ πολλοί.

20. Νόμος δὲ παρεισηλθεν, ἵνα πλεονάσῃ τὸ παράπτωμα. Οὗ δὲ ἐπλεόνασεν ἡ ἁμαρτία, ὑπερπερίσσευσεν ἡ χάρις.

21. Ἵνα ὡσπερ ἐβασίλευσεν ἡ ἁμαρτία ἐν τῷ θανάτῳ, οὕτω καὶ ἡ χάρις βασιλεύσῃ διὰ δικαιοσύνης εἰς ζωὴν αἰώνιον διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν.

Σύντομος ἐρμηνεία.

18. Ἄρα λοιπὸν καθὼς ἡ ἕνεκα ἐνὸς ἁμαρτήματος, τοῦ Ἀδάμ, ἀπόφασις τῆς θείας δικαιοσύνης ἀπέβη πρὸς καταδίκην θανάτου εἰς πάντας ἀνθρώπους· οὕτω καὶ ἡ ἕνεκα ἐνὸς δικαίωμα-

τος, τοῦ Χριστοῦ, ἀπόφασις τῆς θείας δικαιοσύνης ἀπέβη πρὸς δικαίωσιν ζωῆς εἰς πάντας τοὺς πιστεύοντας ἀνθρώπους.

19. Διότι καθὼς διὰ τῆς παρακοῆς τοῦ ἐνὸς ἀνθρώπου, τοῦ Ἀδάμ, ἔγιναν ἁμαρτωλοὶ οἱ πολλοὶ ἀπόγονοὶ του, οὕτω διὰ τῆς ὑπακοῆς τοῦ ἐνός, τοῦ Χριστοῦ, ὁ ὅποιος κατέστη νέας κοινωνίας γενάρχης, θὰ κατασταθῶσι δίκαιοι οἱ πολλοί, οἱ πιστοὶ ὁπαδοὶ του.

20. Κατὰ δὲ τὸ μεταξὺ Ἀδάμ καὶ Χριστοῦ χρονικὸν διάστημα ἐτέθη νόμος, ὁ μωσαϊκός, οὕτω δὲ συνέβη νὰ πολλαπλασιασθῇ τὸ ἁμάρτημα, ἐπειδὴ ἔγιναν πολυπληθεῖς νομικαὶ παραβάσεις. Ἄλλ' ὅπου ἐπληθύνθη ἡ ἁμαρτία, ἐκεῖ ὑπερεπληθύνθη ἡ θεία χάρις, ὡς τοῦτο συνέβη εἰς τὸ ἔθνος τῶν Ἑβραίων.

21. Οὕτως ὥστε, καθὼς ἐβασίλευσεν ἡ ἁμαρτία· ἔγινε δὲ καταφανῆς ἡ βασιλεία τῆς ἁμαρτίας διὰ τοῦ θανάτου, ὅστις ἔνεκον αὐτῆς μαστίζει καθ' ἡμέραν τὴν ἀν-

θρώπιτητα, νὰ καταστῇ δυνατὸν νὰ βασιλεύσῃ καὶ ἡ θεία χάρις, παρέχουσα δικαίωσιν καὶ δικαίους καθιστῶσα τοὺς πιστοὺς πρὸς ἀπόκτησιν αἰώνιου ζωῆς διὰ μέσου τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ τοῦ Κυρίου μας.

Ερμηνευτικαὶ παρατηρήσεις

Εἰς τὸν 18ον στίχον παρατηροῦμεν ὅτι, ὅπως ἐν παράπτωμα ἔφερεν εἰς πάντας ἀνθρώπους κατάκριμα θανάτου, οὕτω καὶ ἐν δικαίωμα ἔφερεν εἰς πάντας ἀνθρώπους δικαίωσιν ζωῆς. Ἄλλ' εἰς τί συνίσταται τὸ παράπτωμα; Εἰς τί δὲ τὸ δικαίωμα;

Εἰς τὸν 19ον στίχον παρατηροῦμεν ὅτι τὸ μὲν παράπτωμα τοῦ ἐνός, τοῦ Ἀδάμ, συνίσταται εἰς τὴν παρακοὴν αὐτοῦ· μὴ τηρήσαντος τὴν θεῖαν ἐντολήν. Τὸ δὲ δικαίωμα τοῦ ἐνός, τοῦ Χριστοῦ, συνίσταται εἰς τὴν ὑπακοὴν αὐτοῦ, τηρήσαντος τὰς θείας ἐντολὰς πάσας ἀνελλιπῶς μέχρι καὶ θνήσκας. Ὅπως δὲ εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ἁμαρτήσαντος Ἀδάμ κατέκριεν ἡ Θεία Δικαιοσύνη πάντας τοὺς ἐξ ἐκείνου γεννωμένους, οὕτω καὶ ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Χριστοῦ δικαίου ἐδικαίωσε πάντας τοὺς ἐκ τούτου ἀναγεννωμένους.

Εἰς δὲ τὸν 20ὸν στίχον παρατηροῦμεν ὅτι ὁ πρὸς τοὺς Ἑβραίους δοθεὶς Μωσαϊκὸς νόμος ἔγι-

νεν αἰτία νὰ πλεονάσῃ εἰς αὐτοὺς ἡ ἁμαρτία· διότι ἐπλεόνασεν ἡ παρακοὴ αὐτῶν εἰς τὸν δοθέντα εἰς αὐτοὺς θεῖον νόμον, κορυφωθείσα ἐπὶ τῆς Χριστοκτονίας. Ἄλλ' ὁ αὐτὸς νόμος ἕνεκα τῆς εἰς αὐτὸν ὑπακοῆς τοῦ Χριστοῦ ἔγινεν αἰτία νὰ ἀναδειχθῇ ἡ δικαιοσύνη αὐτοῦ ὑπερεκπερισσοῦ. Ἐκ δὲ τοῦ Χριστοῦ ἐκχειλίσατο ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ χάρις ὑπερεπλεόνασεν εἰς τὸ ἔθνος τῶν Ἑβραίων, εἰς τοὺς ἀποστόλους καὶ εἰς τοὺς πρώτους Χριστιανούς, ἰδίως κατὰ τὴν Πεντηκοστήν. Ἐκ δὲ τοῦ ἔθνους τῶν Ἑβραίων ἐξεχύθη εἰς τὰ ἄλλα ἔθνη ἡ διὰ Χριστοῦ θεία χάρις καὶ δικαιοσύνη καὶ σωτηρία.

Εἰς δὲ τὸν 22ον στίχον βλέπομεν ὅτι, ὅπως τὸ ἐκ τοῦ ἐνός παράπτωμα μεταδοθὲν εἰς πάντας καὶ ἐπὶ πάντων διὰ θανάτου τιμωρούμενον ἴδρυσεν τὴν βασιλείαν τῆς ἁμαρτίας, πασιδηλον καθισταμένην διὰ τῶν καθ' ἡμέραν συμβαινόντων θανάτων· οὕτω καὶ τὸ ἐν τοῦ ἐνός δικαίωμα, μεταδιδόμενον εἰς πάντας τοὺς εἰς Χριστὸν πιστεύοντας καὶ εἰς πάντας παράγον τὴν δικαίωσιν, καθιδρύει τὴν βασιλείαν τῆς δικαιοσύνης, προδήλως καταργούσης τὴν ἀδικίαν, μελλούσης δὲ νὰ καταργήσῃ ὡς ἔσχατον ἐχθρὸν καὶ τὸν θάνατον τῇ χάριτι καὶ δυνάμει τοῦ ἀναστάντος Χριστοῦ.

Προσευχή.

Πατήρ μας Σὺ, μᾶς ἀγαπᾷς· μετ' ἧς δυνάμεώς Σου
τὰ ἔργα μῆς εὐεργετεῖς· φωτίζεις μετ' τὸ φῶς Σου
κότος μας. Δημιουργε, ἐκ σκότους φῶς ἀστράπτεις,
καὶ ἀπὸ τὸ μηδὲν καὶ γῆν καὶ κόσμους ἐκκολλάπτεις.
Ποθοῦμεν νὰ γνωρίζωμεν καλῶς καὶ νὰ ὑμνοῦμεν
τὰ θεῖα ἔργα Σου, δι' ὧν ὑπάρχομεν καὶ ζῶμεν.
Ἄν, σπείρας τὴν παρακοήν, ἐθέρισας δι' ὅλους
Ἀδὰμ ἀρχαίτε, θάνατον, ἀκάνθιας καὶ τριβόλους·
ἀλλ' ὁ Χριστός, νέος Ἀδὰμ, ἀσκήσας πειθαρχίαν,
ἐκέρδησεν ἀνάστασιν, ζωὴν καὶ σωτηρίαν,
καὶ εἰς ἡμᾶς ἐχάρισε τῆς νίκης Του τὸν πλοῦτον.
Τίς πίστιν καὶ ὑπακοήν θὰ ἀρνηθῆ εἰς Τοῦτον
Εἰς Σέ, θανάτου νικητά, εἰς Σέ ἐπὶ τῆ νίκῃ
λατρεία, δόξα καὶ τιμὴ, Χριστέ Θεέ,

Κ. Α. ΔΙΔΑΧΣΜΑΣ

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΠΡΟΟΔΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 53 φυλλαδίου καὶ τέλος).

Κατὰ τὸ τέλος τῆς ἀρχαίας περιόδου, πρὸ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ κατὰ τὴν πρώτην αὐτοῦ ἐξάπλωσιν, ὅταν ὁ Ἑλληνορωμαϊκὸς πολιτισμὸς μετὰ ὑπερηφανείας ἐπεδείκνυε τὰς προόδους αὐτοῦ, ἐν τῇ ἱστορίᾳ παρατηροῦμεν σὺν τῇ σημαντικῇ ὑλικῇ προόδῳ καὶ τὰ μέγιστα ἐκπλήσσοσαν κατὰπτωσιν τῆς ἠθικότητος. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἐν τῇ πρὸς Ῥωμαίους ἐπιστολῇ αὐτοῦ χαράσσει τὴν θλιβερωτάτην εἰκόνα τῆς τότε ἀνθρωπότητος, τῆς ἀνατραφείσης ἐν πολυαιώνῳ

περιόδῳ ἐν τῷ ἐθνικῷ πολιτισμῷ. Ἐν αὐτῇ συνεσφωρεύθησαν πᾶσαι αἱ κακίαι, παρουσιάζουσαι τὴν ἀνεπτυγμένην κοινωνίαν ἐν ταῖς ἠθικαῖς αὐτῆς σχέσεσιν ἀποτροπαιον ἔλκος. Τὰ πρῶτα κυριαρχήσαντα τοῦ ἀνθρώπου ἠνάγκαζον αὐτὸν νὰ μὴ ἱκανοποιῆται μετὰ τὰ φυσικὰ μέσα τῶν ἀπολαύσεων, ἀλλὰ νὰ καταφεύγῃ εἰς νέα μέσα ἱκανοποιήσεως τῶν παθῶν αὐτοῦ, (Ῥωμ. ι', 24—32) καὶ οἱ δοῦλοι τούτων τῶν παθῶν ἐν τῇ ἐκτραχύνσει τῆς ἐάντων καρδίας, ἐπραττον, καθὼς ἐκφράζεται ὁ Ἀπό-

στολος «τὰ μὴ καθήκοντα» (Ῥωμ. ι', 28), χωρὶς νὰ αἰσχύνονται.

Ὅταν ἡ ἱστορία θέλει νὰ χαρᾷ κτηρίση τὴν ἐθνικὴν κοινωνίαν τῶν χρόνων τῆς Ῥωμαϊκῆς Αυτοκρατορίας, ἢ τῶν χρόνων τῆς πρώτης ἐξαπλώσεως τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἐκτίθησιν εἰς θεῖαν τοιαῦτα ἐκτρόματα, ἅτινα ἐν τῇ διαφθορᾷ αὐτῶν ἐφθασαν τὰ τελευταῖα ὄρια τοῦ δυνατοῦ, καὶ τὰ ἐκτρόματα ταῦτα ἐκάλυπτο ἐπὶ θρόνου, ἢ ἀνῆκον εἰς κύκλους πλησίους τῷ θρόνῳ, ἐνθαρρύνοντα διὰ τῆς ὑψηλῆς αὐτῶν θέσεως τὴν κακίαν καὶ τὴν διαφθορὰν καὶ ὑληροτοῦντα ὡς μοχλὸς ἐπιδεικνύοντες εἰς τοὺς ἐπιόντας αἰῶνας τὸ ἠθικὸν ἐπίπεδον τῆς συγχρόνου καὶ τῆς ὀπισθεν αὐτῶν κρυπτομένης κοινωνίας.

Ἐνεφανίσθη ὁμοῦς ὁ Χριστιανισμὸς καὶ διεσαφηνίσθησαν αἱ ἀπαιτήσεις τοῦ ἠθικοῦ νόμου καὶ δι' αὐτοὺς ἔτι τοὺς Ἑβραίους ἀπεκαλύφθη πνευματικώτερα καὶ καθαρωτέρα ἔννοια τοῦ θεικοῦ νόμου. Νῦν κατέστη φανερὸν πρὸς τί δέον νὰ τεῖνῃ ὁ ἄνθρωπος.

Πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν ὑψηλῶν ἀπαιτήσεων τοῦ εὐαγγελικοῦ νόμου, πρὸς ἐπίτευξιν τῶν σκοπῶν τῶν τεθέντων τῷ ἀνθρώπῳ, εἰς τὰς ἀσθενεῖς αὐτοῦ δυνάμεις ἐδόθη ὑπὸ τοῦ Χριστιανισμοῦ θεῖα χάρις, τῇ βοήθειᾳ τῆς ὁποίας ὁ ἄνθρωπος δύναται νὰ ἀνυψωθῆ μέγρο τοιαύτης ἠθικῆς τελειότητος, ὁποία δὲν ἦτο ἐπιτεύξιμος διὰ τὸν ἐθνικόν. Ὁ ἄπι-

στος κόσμος δὲν βλέπει τὴν χάριν ταύτην καὶ δὲν αἰσθάνεται τὴν πνοὴν τῆς θείας ταύτης δυνάμεως, τῆς μυστηριωδῶς μεταδιδομένης εἰς τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα. Ἀλλὰ καὶ ὁ μικρὰν προσοχὴν δίδων εἰς τὰ φαινόμενα τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς, δὲν δύναται νὰ μὴ παρατηρήσῃ τὰς ἐνεργείας τοῦ πνεύματος τῆς χάριτος, τοῦ πνεόντος ἄνωθεν, ἐπὶ τῇ θείᾳ τῶν καρπῶν, οἷτινες δι' αὐτοῦ ἀναπτύσσονται κατὰ τὴν ζωὴν τῶν ἀνθρώπων, τῶν ἱκανῶν ὅπως προσλάβωσι τὸ πνεῦμα τοῦτο.

Ἐν τοῖς δυσὶ τούτοις ὅροις, τοῖς δωρηθεῖσιν ὑπὸ τοῦ Χριστιανισμοῦ, τοὔτεστι ἐν τῇ διασαφηνίσει τῶν ἀπαιτήσεων τοῦ ἠθικοῦ νόμου καὶ ἐν τῇ μεταδόσει τῆς πρὸς ἐκπλήρωσιν αὐτῶν χάριτος, εἶνε δυνατὴ ἡ πρόοδος τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῆς ἀνθρωπίνης κοινωνίας ἐν τῇ ἠθικῇ σχέσει. Τούτου ἕνεκα ὅτε ἀνεφάνη ὁ Χριστιανισμὸς, ἀμέσως ἐδόθη τοιαύτη ταχεῖα ἠθικὴ φορὰ, ὁποῖαν ὁ κόσμος πρότερον δὲν εἶδε καὶ ὁποῖαν ὁ ἐθνικὸς κόσμος δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ, καὶ ἡ κίνησις αὕτη δὲν ὑπῆρξε παροδικὸν φαινόμενον. Ἐκ τούτου ἐσχηματίσθη διαρκὴς κίνησις βαίνουσα διὰ μέσου σειρᾶς αἰώνων καὶ παρέχουσα εἰς τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα τὸν θριαμβὸν τῆς νίκης ἐπὶ τοῦ κόσμου, ἐπὶ τῶν παθῶν, ἐπὶ τῆς κακίας. Πληθὸς μαρτύρων καὶ ὁμολογητῶν, τὴν ἀκαμπτον σταθερότητα τῶν ὁποίων δὲν ἠδύνατο νὰ καταβάλωσιν αἱ ἡνω-

μένα δυνάμεις τοῦ κόσμου καὶ τοῦ αἵμου, καὶ οἵτινες τὰ πάντα καὶ ἀκόμη αὐτὴν τὴν ζωὴν μετὰ προθυμίας προσέφερον χάριν τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀγίας πεποιθήσεως, πλήθος ἀσκητῶν, ἀρνηθέντων πάσας τὰς ἡδονὰς τῆς ζωῆς καὶ μεταβαίνοντων εἰς τὰς εἰρηνικὸς ἐρήμους, ἵνα ἐνταῦθα ἐν τῇ ἀπομονώσει τῇ ὑπ' οὐδενὸς διαταρασσομένη ἐπιτύχωσι τὴν δυνατὴν διὰ τὸν ἄνθρωπον ὁμοίωσιν τῷ Θεῷ καὶ διὰ τῶν κατορθωμάτων αὐτῶν ἐγειρόντων τὸν θαυμασμόν, οὐχὶ μόνον τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀγγέλων, καὶ ἡ ἀναρίθμητος πληθὺς τῶν ἁγίων, διαφόρων κλήσεων καὶ καταστάσεων, ἐνσαρκωσάντων ἐν ἑαυτοῖς τὸ πνεῦμα τῆς εὐαγγελικῆς καθαρότητος, ἀκακίας καὶ ἀφιλοκεροῦς ἀγάπης, χρησιμεύουσιν μάρτυρες τῆς ἀνανεώσεως καὶ ἐνισχύσεως τῆς ἡθικῆς ζωῆς ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ πνεύματος τοῦ Χριστοῦ. Ἡ μαρτυρία δὲ αὕτη καθίσταται ἐκπληκτικώτερα λαμβανομένου ὑπ' ὄψει ὅτι ἄνθρωποι φθάσαντες εἰς ὑψηλὴν ἀγιότητα ἐν τῷ Χριστιανισμῷ, ἀνεδείχθησαν ἐκ τοῦ μέσου κοινωνίας, ἡθικῶς ἐξηνητημένης καὶ παριστώσης ἐν τῷ ἔθνησιν σαπρὸν πνεῦμα.

Τὸ ὕψος τῆς τελειότητος εἰς ὃ οὗτοι ἀνήλθον δὲν ἦτο νοητὸν ἐν τῷ ἔθνησιν. Ἐν αὐτῷ δὲν ὑπῆρχον ἄγιοι, προσπαθοῦντες νὰ ἐξομοιωθῶσι τῷ Θεῷ, ἀλλὰ ἐκεῖ ὑπῆρχον μόνον ἔντιμοι καὶ ἀγαθοὶ ἄνθρωποι. Παρατηρητέον ἐκτὸς τούτου ὅτι οἱ

Χριστιανικοὶ λαοί, δὲν ὑπέστησαν τοιαύτην ταχεῖαν ἡθικὴν ἔκκλισιν, ὅποιαν ἐν τῇ ἀρχαίῳτῃ ὑπέστησαν λαοί, μὴ γνωρίζοντες οὔτε τὴν ἐμφυχοῦσαν χάριν, οὔτε τὸ ζωηφόρον φῶς τοῦ Χριστοῦ. Ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς χάριτος, τῆς ὑπὸ τοῦ Χριστιανισμοῦ δοθείσης, ἐπὶ μακρὸν διεσώθη ἡ ἡθικὴ ἀκεραιότης τοῦ λαϊκοῦ οργανισμοῦ, ἐὰν δὲ στρώματα τινα ἐκ τῆς χριστιανικῆς κοινωνίας, ἀπεμακρύνθησαν ἀπὸ τῆς Χριστιανικῆς περιφερείας καὶ ἀπόλεσαν τὸ πνεῦμα τῆς πίστεως καὶ τῆς χάριτος, τοῦτο, ὡς μαρτυρεῖ ἡ ἱστορία, ἦν τοπικὴ ἐξαχρείωσις, μὴ ἔχουσα σχέσιν πρὸς τὸν ὅλον οργανισμόν. Ἐν τούτοις μεταξὺ τῶν ἐκ τῆς σαρπότητος παθόντων μελῶν πάντοτε ὑπῆρξεν ἅγιον σπέρμα, διὰ τοῦ ὁποίου ἴσταται καὶ κρατεῖται ὁ κόσμος. Οἱ Χριστιανικοὶ λαοὶ ζῶσιν αἰῶνας καὶ χιλιετηρίδας καὶ δὲν ἐκγερᾶσκουσι καὶ δὲν κασιπύπτουσι, οὕτως ὅπως λαοὶ μὴ ἐγκεντρισθέντες ἐν τῇ χάριτι τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἐὰν ἐπὶ τι χρονικὸν διάστημα καταβάλλῃ αὐτοὺς κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἦττον βαρεῖα ἀσθένεια, οὐχ ἦττον πάντοτε εὐρίσκουσι τὰ μέσα, διὰ τὴν ἡθικὴν αὐτῶν ἐξυγίανσιν καὶ ἀνανήθησιν.

Ἴδομεν ἐν τῇ ἱστορίᾳ ἀποπείρας προόδου τελείως κηρωρισμένης τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἄλλ' αἱ ἀπόπειραι αὐταὶ διὰ τοῦ μᾶλλον πειστικοῦ τρόπου ὁμιλοῦσιν ὑπὲρ τούτου ὅτι ἀνευ τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ ἐκτὸς

τοῦ Χριστιανισμοῦ δὲν ὑφίσταται ἀληθῆς ἡθικὴ πρόοδος. Ἐνθυμηθῆτε τοὺς χρόνους τῆς πρώτης Γαλλικῆς ἐπαναστάσεως καὶ τῆς παριστῆς κοινοκτημοσύνης.

Οἱ ἡγέται τῶν χρόνων τούτων, οὐδὲν Χριστιανικὸν ἠθέλον νὰ γνωρίζωσι καὶ δραμαῖοι ἔτρεχον πρὸς τὰ ἔμπροσ. Ἄλλὰ τὰ ἔργα αὐτῶν ἦσαν ἔργα οὐχὶ δημιουργίας, ἀλλὰ καταστροφῆς. Τὸ πᾶν οὗτοι κατέστρεψαν, τὸ πᾶν ἀνέτρεψαν καὶ ἠπειλήσαν τὴν ἐκμηδένισιν τῶν ἱερωτέρων συμφερόντων τῆς ἀνθρωπότητος, ἔτοιμοι ὄντες νὰ κατακλύσωσι τὸ πᾶν διὰ χεიმάρρων αἵματος, δώσαντες ἐλευθερίαν εἰς πάντα τὰ ἀρπακτικὰ καὶ ἐξολοθρευτικὰ στοιχεῖα τῆς ἀχαλιώτου φύσεως. Ἐὰν παρετίγεται ἡ ἐξουσία τῶν ἡγετῶν τούτων, ἡ κοινωνία ἐν ταραχῇ θὰ ἀνέμενε τὴν κα-

ταστροφὴν τῆς καὶ θὰ ἔχανε τὴν συνείδησιν τῆς ἀνθρωπίνης αὐτῆς ἀξίας. Αἱ ἄγριοι αὐταὶ, κατὰ τὸ φαινόμενον προοδευτικαί, τάσεις τῶν ἀνθρώπων τῆς πρώτης γαλλικῆς ἐπαναστάσεως καὶ τῆς παριστῆς κοινοκτημοσύνης, ὑπενθυμίζουσι τὸς σπασμωδικὰς κινήσεις μέλους, ἀποσπασθέντος ἀπὸ ζῶντος σώματος καὶ ἐκφαίνοντος τὰς τελευταίας ἀτάκτους ἐκλάμψεις σβεννυμένης ζωῆς. Ἄνευ Χριστιανισμοῦ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἀναπτυχθῇ καὶ προοδεύσῃ κοινωνία, ὅπως δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ζήσῃ μέλος τοῦ σωματικοῦ ἡμῶν οργανισμοῦ, διακόψαν πάντα σύνδεσμον πρὸς τὴν καρδίαν. Ἄνευ τοῦ Χριστιανισμοῦ τὸν οργανισμόν τοῦτον ἀγαμένουσιν οὐχὶ ἀγαθὸν καὶ εὐτυχία, ἀλλὰ καταστροφή καὶ θάνατος. Ἐν Κ:έβφ. X. Δ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΝΑΥΑΓΙΟΝ ΤΟΥ ΤΙΤΑΝΙΚΟΥ

Σύμπαξ ὁ παγκόσμιος τύπος ἀπησχολήθη μὲ τὸ φοβερὸν ναυάγιον τοῦ μεγίστου τούτου καὶ ὄντως τιτανικοῦ ἀριστουργήματος τῆς τελευταίας ναυπηγικῆς τέχνης, καὶ ἔφερον εἰς φῶς πολλὰς λεπτομερείας τῶν συμβάντων κατὰ τὰς ἀγωνιώδεις ὥρας, αἵτινες ἐμεσολάβησαν μεταξὺ τῆς συγκρούσεως καὶ τῆς ἐν τέλει περισυλλογῆς τῶν ναυαγῶν ὑπὸ τοῦ

σπεύσαντος πρὸς βοήθειαν ὑπερωκεανείου. Αἱ λεπτομέρειαι αὐταὶ ἐπὶ πολὺ ἴσως θὰ ἐξακολουθῶσι δημοσιεύμεναι ὑπὸ τοῦ ἡμερησίου τύπου, ἀλλ' εἰς τὸ βαθύτερον σκεπτόμενον πνεῦμα παρουσιάζονται ἐκ τοῦ φρικτοῦ τούτου δυστυχίματος διδάγματα, τὰ ὅποια καλὸν εἶναι νὰ ἐφαρμόσῃ ἕκαστος εἰς ἑαυτόν.

1. Οἱ ναυπηγήσαντες τὸν μέγαν

τεῦτον κολοσσόν, ἢ Ἐταιρεία ἧς ἡ-
το κτήμα, εἰ ἀξιοματικὸι εἰ δει-
κρῶντες αὐτὸν καὶ εἰ πολυάριθμοι ἐ-
πιβάται οἱ θεωρήσαντες ἔκλυτος ἐ-
τυχεῖς, ὅτι εὐρίσκοντο ἐπ' αὐτοῦ κα-
τὰ τὸ πρῶτον αὐτοῦ ταξείδιον, ἔλοι
οὗτοι εἶχον τὴν πεποίθησιν ὅτι τὸ
πλοῖον ἦτο ἀκαταβίβιστον τόσον ὡ-
στε, ὁπότεν διετάχθησαν αἱ γυναί-
κες καὶ τὰ παιδία νὰ κατέλθωσιν
εἰς τὰς λέμβους, πολλαὶ ἐξ αὐτῶν ἔ-
λεγον ὅτι θὰ κόμουν ἕνα γυρον εἰς
τὴν θάλασσαν, καὶ πάλιν θὰ ἐπκνέ-
θουν. Ὁ κολοσσὸς τῆς ἀνθρωπίνης
κατασκευῆς ὑπὲρ τὸ θεὸν ἐξετιμή-
θη, ὁ δὲ κολοσσὸς τῆς Φύσεως, τὴν
ὁποῖαν ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ ἐδημιούρ-
γησε, κατεφρονήθη· ἀλλ' ἡ ἀνθρω-
πίνη αὐθάδεια ἐδέχθη βράπισμα, τὸ
ὁποῖον ἐπὶ μακρὸν θὰ ἐνθυμηταί.
Πόσοι εἶναι οἱ ἔχοντες πεποίθησιν
εἰς ἑαυτοὺς καὶ εἰς τὰς ἐπιπολαίους
καὶ φασματώδεις, ἴσως δὲ καὶ ἔλω-
ς ἀνυπάρκτους, ἀρετὰς των, καὶ περι-
φρονοῦσι τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ
τοὺς νόμους Αὐτοῦ! Ἄλλ' ἡ σύγ-
κρουσις θὰ ἐπέλθῃ, καὶ τότε θὰ ἀ-
κολουθήσῃ τὸ ἀσυγκρίτως φοβερώ-
τερον ναυάγιον τῆς ψυχῆς.

2. Ἐπλησίαζε μεσονύκτιον. Ἐπὶ
τοῦ Τιτανικοῦ οἱ πλείστοι τῶν ἐπι-
βατῶν εἶχον κατακλιθῆ· ὄλλοι τινες
ἔμεινον καμπνίζοντες καὶ διασκεδάζον-
τες, καὶ τινες χαρτοπαικτοῦτες.
Ἦσαν, βλέπετε, ἡσυχιοὶ καὶ ἀμέρι-
μοι οἱ εὐδαίμονες οὗτοι θαλασσο-
πόροι, ὀχεύμενοι ἐπὶ τῶν νώτων τοῦ
«Μονάρχου τοῦ Ὁκεανοῦ». Ἐν

τούτοις ἡ ταχύτης τῶν 21 κόμβων ἔ-
φερον ἔλον τοῦτο τὸ εὐδαίμον πη-
θος εὐθὺς πρὸς τὴν χαίνουσαν ἀβυσ-
σον. Οἱ πλείστοι τῶν ἀνθρώπων σή-
μερον θεωροῦσι τὴν διασκέδασιν ὡς
τὸ ἄκρον ἄκρον τῆς εὐδαμονίας, καὶ
περὶ παντὸς μὲν ἄλλου εὐρίσκουσι
καὶρὸν νὰ φροντίζωσιν, ἀλλὰ περὶ
Θεοῦ καὶ τοῦ λόγου Αὐτοῦ καὶ περὶ
νέας ζωῆς καὶ μορφώσεως χαρακτή-
ρος οὐδ' ἐπ' ἐλάχιστον σκέπτονται.
Ἄλλὰ τὸ τέλος ἐπέρχεται, καὶ θὰ ἀ-
νακαλύψωσιν, ἀνωφελῶς ἔμως τό-
τε, πόσον ἦσαν ἠπατημένοι.

3. Ὅτε ἡ πλωτὴ αὕτη πόλις προ-
σέκρουσε πλαγίως ἐπὶ τοῦ παγῶνος
καὶ τινες τῶν ἐπιβατῶν ἀνησυχί-
σαντες ἔδραμον ἐπὶ τοῦ καταστρώ-
ματος, εἶδον τὸ ἐκ πάγου βουδὸν ὄρ-
μητικῶς παρερχόμενον, τὸ δὲ κατά-
στρωμα πλήρες τεμαχίων πάγου καὶ
ὄγκων χιόνων, ἤρκεσε δὲ τὸ ὀρατὸν
τεῦτο ἀποτέλεσμα τῆς προσκρούσεως
νὰ φυγαδεύσῃ πᾶσαν ἀνησυχίαν, καὶ
ἐκλαθόντες πολὺ ἀστείον τὸ γεγο-
νός, ἤρχισαν νὰ σφαιροβολῶσιν ἀλ-
λήλους, ἀπολαύοντες ἔλω-ς ἀπροσδο-
κίτου παιδιᾶς ἐν μέσῳ Ὁκεανῶ.
Πόσοι οὕτω παίζουσι μὲ τὰς σπου-
δαίστερας περιστάσεις τῆς ζωῆς των,
ἀποφεύγοντες ἐκ συστήματος πᾶσαν
σοβαρὰν σκέψιν, σχετιζομένην μὲ τὸν
Θεὸν καὶ τὴν αἰωνιότητα καὶ μὴ
σπεύδοντες ἀπὸ τοῦ ναυαγίου τῆς
ἀνθρωπίνης ἀρετῆς καὶ προσπαθείας,
πρὸς τὴν μοναδικὴν σωτήριον λέμ-
βον, ἧτις εἶναι ὁ ζῶν Σωτὴρ Ἰησοῦς
Χριστός.

4. Ὅτε ἐπὶ τέλους πᾶς τις ἐπεί-
σθη ὅτι πᾶσα ἐλπίς περὶ σωτηρίας
τοῦ γιγαντώδους σκάφους ἀπώλετο,

κατ' ἀρχὰς ἡ ὀρχήστρα εἶχε ζητήσῃ
νὰ κηθσυχάσῃ καὶ ἐνθαρρύνῃ τοὺς
ἐπιβαίνοντας. Ἦδῃ ἠκούετο ὁ σε-

Ἡ ΠΑΡΘΕΝΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΙΔΙΟΝ ΙΗΣΟΥΣ

καὶ ἔλοι εὐρέθησαν εἰς τὴν θάλα-
σσαν, ἡ μουσικὴ ὀρχήστρα ἐξηκολού-
θει παιανίζουσα ἐπὶ τοῦ καταστρώ-
ματος· ἀλλὰ δὲν ἠκούοντο πλέον
ζωηρὰ τεμάχια, ὡς ἐκεῖνα, δι' ὧν

μνὸς ἦχος ὕμνου γνωστοτάτου εἰς ὁ-
λας τὰς ἐκκλησίας τῶν Διαμαρτυρο-
μένων, οὗ ἡ πρώτη καὶ ἡ τελευταία
στροφὴ ἔχουσι ἐν μεταφράσει ᾄδει
«Ἐγγύτερον, Θεέ, ἐπιποθῶ, ἐγγύ-

τερον πρὸς Σὲ νὰ ὑψωθῶ, ἔστω κ' ἐπὶ σταυροῦ, θανάτου στυγεροῦ, ἀρκεῖ νὰ εὐρεθῶ ἐγγὺς εἰς Σέ...»

«Ἦ ἀν, λαθὼν περὰ, εἰς οὐρανὸν ἀνέλθω ἐν χαρᾷ ἐκ ταπεινῶν, Σελήνην, ἄστρα, γῆν, ἡλιον, φῶς, αὐγὴν ἃ; ἔλθω λησμενῶν ἐγγὺς εἰς Σέ.»

Τοῦτο εἶναι τὸ μέγα κέρδος τῆς ἀφθονίας τοῦ εὐαγγελικοῦ κηρύγματος ἐπὶ αἰῶνας ἡδὴ εἰς τὰς εὐτυχεῖς ἐκεῖνας χώρας, ὅτι ἐν στιγμαῖς ἐσχάτου κινδύνου ὁ ἄνθρωπος γνωρίζει ποῦ νὰ ἀποταθῆ καὶ ποῦ ἀπέρχεται. Διηγούνται δὲ ἔτι πολλοὶ ἐκ τῶν σωθέντων ὅτι τὰς ὥρας τῆς ἀναμονῆς,

μέχρις οὗ ἐμφανισθῆ ἡ Καρπαθία, διήρχοντο ἐν προσευχῇ.

Πολλὰ εἶναι τὰ σπουδαῖα, ὧν τὴν ἀπόκτησιν πᾶς τις πρέπει νὰ ἐπιδιώξῃ ἀλλ' οὐδὲν σπουδαιότερον καὶ ἀσυγκρίτως ἀναγκαιότερον τῆς γνώσεως τοῦ Θεοῦ, τοῦ θελήματος Αὐτοῦ, καὶ τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας. Πάντα δὲ ταῦτα πᾶς τις δύναται καὶ ὀφείλει νὰ μάθῃ μετὰ πάσης βεβαιότητος ἐκ τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ. Ὁ οὖτως ἐφωτισμένος δύναται ἀφόδως καὶ ἀταράχως νὰ ἀντιμετωπίσῃ πᾶν τε κίνδυνον, καὶ νὰ ἐκτελέσῃ πιστῶ καὶ ἐν εὐκρινεῖν πᾶν ἐπιβεβλημένον αὐτῷ καθήκον. * * *

„ΠΕΡΙΠΑΤΕΙΤΕ ΕΩΣ ΤΟ ΦΩΣ ΕΧΕΤΕ“

ΟΙ ΑΡΧΑΙΟΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ

(ΔΙΗΓΗΜΑ)

(Κατὰ πιστὴν μετάφρασιν ἐκ τοῦ Ῥωσικοῦ ὑπὸ Σίμωνος Δ. Κατακουζηνοῦ).

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου φυλλαδίου).

Αἱ ἐναντίον μας κατηγορίαι σου εἶναι ὅτι δὲν ἐννοοῦμεν καλὰ τί ζητοῦμεν καὶ εἰς τί τείνομεν καὶ μάλιστα ὅτι δὲν ἀναγνωρίζομεν τὰς βιαιοπραγίας καὶ τὰς ἰδιοκτησίας, συγχρόνως ὅμως ὠφελούμεθα ἀπὸ αὐτάς. Ἄν ἡμεῖς εἴμεθα ἀπατεῶνες, δὲν ὑπάρχει λόγος διὰ νὰ συζητήτε μᾶζυ μας καὶ δὲν εἴμεθα ἄξιοι οὔτε

ὁργῆς, οὔτε διαφεύσεως, ἀλλ' ἀπλούστατα μόνον περιφρονήσεως. Καὶ τὴν περιφρόνησιν δεχόμεθα μὲ προθυμίαν, διότι μία ἀπὸ τὰς ἀρχάς μας εἶναι ἡ ἀναγνώρισις τῆς μηδαμνότητός μας. Ἄλλ' ἂν ἡμεῖς ἀληθῶς τείνομεν εἰς ὅ,τι διακηρύττομεν, εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν αἱ κατηγορίαι σου ἐναντίον μας περὶ ἀπάτης θὰ

ἦσαν ἄδικοι. Ἄν ἡμεῖς τείνομεν καθὼς ἐγὼ τείνω καὶ οἱ ἀδελφοί μου, εἰς τὸ νὰ ἐκτελῶμεν τὸν νόμον τοῦ Διδασκάλου μας, ἀκριβῶς τείνομεν εἰς τοῦτο, ὅχι χάριν ἑξωτερικῶν σκοπῶν, πλοῦτου καὶ τιμῶν, — ὅλα αὐτὰ ἡμεῖς διόλου δὲν ἀναγνωρίζομεν — ἀλλὰ χάριν ἄλλου σκοποῦ! Ἡμεῖς ἀκριβῶς, καθὼς σεῖς, ζητοῦμεν τὸ ἀγαθόν, ἢ διαφορὰ μόνον ἔγκριται εἰς τοῦτο, ὅτι ἡμεῖς καὶ σεῖς διαφορετικὰ διαβλέπομεν τὸ ἀγαθόν. Σεῖς πιστεύετε ὅτι τὸ ἀγαθὸν εἶναι εἰς τὸν πλοῦτον καὶ εἰς τὰς τιμὰς, ἡμεῖς ὅμως πιστεύομεν εἰς αὐτὸ ἄλλο. Ἡ πίστις μας μᾶς ὑποδεικνύει ὅτι τὸ ἀγαθὸν μας διόλου δὲν εἶναι εἰς τὴν βίαν, ἀλλ' εἰς τὴν ὑποταγήν, ὅχι εἰς τὸν πλοῦτον, ἀλλ' εἰς τὴν ἀπόδοσιν κάθε πράγματος. Καὶ ἡμεῖς, καθὼς τὰ φυτὰ εἰς τὸ φῶς, δὲν ἠμποροῦμεν παρὰ νὰ τείνομεν εἰς τὸ μέρος ὅπου βλέπομεν τὸ ἀγαθόν μας! Ἡμεῖς δὲν ἠμποροῦμεν διὰ τὸ ἀγαθὸν μας, αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια. Ἀλλὰ μήπως τοῦτο ἠμποροῦσε νὰ γίνῃ διαφορετικὰ; Σὺ τείνεις εἰς τὸ ν' ἀποκτηθῆς τὴν ὥραιότεραν σύζυγον καὶ τὴν μεγαλυτέραν περιουσίαν καὶ σ' ἐρωτῶ μήπως σὺ ἢ κάνεις ἄλλος ἠμπόρεσέ ποτε νὰ τὸ κατορθώσῃ; Ἄν ὁ σκοπευτὴς δὲν ἠμπορῇ νὰ ἐπιτύχῃ εἰς τὸν σκοπόν, μήπως πρέπει νὰ παραιτηθῆ τῆς ἐπιτυχίας, διότι πολλάκις πρὶν εἶχεν ἀποτύχει; Τὸ ἴδιον συμβαίνει μὲ ἡμᾶς.

Τὸ ἀγαθὸν μας, κατὰ τὴν διδα-

σκαλίαν τοῦ Χριστοῦ, ἔγκριται εἰς τὴν ἀγάπην. Ἡμεῖς ζητοῦμεν τὸ ἀγαθὸν μας ὅχι ὅμως ὅλοι ἐντελῶς ὁμοίμορφα. Καθεὶς τὸ κατορθώνει ὅσῳ τοῦ εἶναι δυνατόν.

— Ἄλλὰ διατι δὲν πιστεύετε εἰς ὅλην τὴν σοφίαν τῶν ἀνθρώπων καὶ τῆς ἐστρέψατε τὰ νῶτα καὶ πιστεύετε εἰς μόνον τὸν σταυρωθέντα Διδασκάλόν σας; Ἡ δουλεία σας καὶ ἡ ὑποταγή σας εἰς αὐτόν, ἰδοὺ ἀκριβῶς τί μου προξενεῖ ἀποστροφήν.

— Καὶ πάλιν λανθάνουσι καὶ λανθάνουσι ἐκεῖνοι ὁ ὅποιος νομίζει, ὅτι ἡμεῖς, πρεσβεύοντες τὰς δοξασίας μας, ἔχομεν τὴν πίστιν μας, διότι αὐτὸ μᾶς διέταξεν ὁ διδάσκαλος, εἰς τὸν ὅποιον πιστεύομεν. Ἐξ ἐναντίας ὅσοι ζητοῦν ὀλοφύχως τὴν γνώσιν τῆς ἀληθείας, δηλαδὴ τὴν ἐπικοινωνίαν μὲ τὸν πατέρα, ὅσοι ζητοῦν τὸ ἀγαθόν, ἀκουσίως ἔρχονται εἰς τὸν δρόμον ἐκεῖνον, εἰς τὸν ὅποιον ἐβάρδισεν ὁ Χριστὸς καὶ ἀκουσίως στέκονται ὀπίσω Του καὶ τὸν βλέπουν ἐμπρὸς των.

Ὅσοι ἀγαποῦν τὸν Θεὸν θὰ ἔλθουν εἰς τὸν δρόμον αὐτόν καὶ σὺ ἐπίσης! Αὐτὸς εἶναι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ μεσάζων μεταξὺ τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἀνθρώπων, ὅχι διότι μᾶς τὸ εἶπε κάνεις καὶ ἡμεῖς τὸ ἐπιστεῦσαμε τυφλῶς, ἀλλὰ διότι ὅσοι ζητοῦν τὸν Θεόν, εὐρίσκουν τὸν Υἱόν Του ἐμπρὸς των καὶ ἀκουσίως, μόνον μέσον Του, ἐννοοῦν, βλέπουν καὶ γνωρίζουν τὸν Θεόν! Ὁ Ἰούλιος δὲν ἀπῆλθεν καὶ ἐπὶ πολὺ ἔμεινεν σιωπηλός.

— Εἶσαι εὐτυχής; τὸν ἠρώτησε.

— Δὲν ἔχω καμμίαν μεγαλυτέραν ἐπιθυμίαν! Ἡ ἔκφρασις αὐτῆ εἶναι πάρα πολὺ ἀδύνατη. Πολλὰκις ἐν αἰσθημα ἀπορίας μὲ καταλαυβάνει, δηλαδή ἀναγνωρίζω ὅτι διαπράττεται ἀδικία: Διατὶ εἶμαι πραγματικῶς τόσον εὐτυχής; εἶπεν ὁ Παμφίλιος, μειδιῶν.

— Ναί, —εἶπεν ὁ Ἰούλιος, — ἴσως θὰ ἤμην εὐτυχεστερός, ἂν τότε δὲν συνήρτων τὸν ἄγνωστον καὶ ἐπρόχωρον νὰ σᾶ; εὖρω.

— Καὶ ἂν τὸ σκέπτησαι, τί σ' ἐμποδίζει τώρα;

— Ἄλλ' ἢ σύζυγός μου;

— Σὺ λέγεις, ὅτι κλίνει εἰς τὸν Χριστιανισμόν, ὥστε θὰ σε ἀκολουθήσῃ...

— Ναί, ἀλλ' ἤρχισα νέαν ζωὴν, πῶς τώρα νὰ τὴν καταστρέψω; Ἀφοῦ αὐτὸ ἔγινε πρέπει νὰ τὸ τελειώσω, —εἶπεν ὁ Ἰούλιος, ἀναλογισθεὶς τὴν δυσἀρέσκειαν τοῦ πατρός, τῆς μητρός, τῶν φίλων καὶ πρὸ πάντων ὅλας ἐκείνας τὰς προσπαθείας, τὰς ὁποίας ἔπρεπε νὰ καταβάλλῃ διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ πραξικοπήματος τούτου.

Τὴν στιγμήν ταύτην εἰς τὴν θύραν τοῦ καταστήματος ἐπλησίασεν ἡ νέα, ἡ φίλη τοῦ Παμφιλίου, μετὰ τινος νέου. Ὁ Παμφίλιος ἐξῆλθεν εἰς συνάντησίν των, ὁ δὲ νέος ἐνώπιον τοῦ Ἰουλίου διηγῆθη, ὅτι ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κυρίλλου, ὅπως ἀγοράσῃ δέρματα. Αἱ σταφυλαὶ εἶχον ἤδη πωληθῆ καὶ διὰ τοῦ τιμῆματός

των ἠγόρασαν αἶτον. Ὁ Παμφίλιος προέτεινεν εἰς τὸν νέον, ἵνα ὑπάγῃ μετὰ τῆς Μαγδαληνῆς εἰς τὴν οἰκίαν φέρων καὶ τὸν σῖτον, ὁ ἴδιος δὲ ν' ἀγοράσῃ καὶ κομίσῃ δέρματα. — Τοῦτο θὰ ἦτο διὰ σὲ καλύτερον.

— Ὅχι, εἶναι καλύτερον ἢ Μαγδαλινῆ νὰ ὑπάγῃ μαζί σου, —εἶπεν ὁ νέος καὶ ἀπεμακρύνθη. Ὁ Ἰούλιος μετὰ τοῦ Παμφιλίου ἐπέστρεψεν εἰς τὸ κατάστημα τοῦ γνωστοῦ ἐμπόρου. Ὁ Παμφίλιος ἔδηκε τὸν σῖτον εἰς σάκκους, δώσατο δὲ μικρὰν μερίδα εἰς τὴν Μαγδαλινῆν, ἐσήκωσε τὸ βαρὺ αὐτοῦ φορτίον καὶ ἀποχαιρέτας τὸν Ἰούλιον, ἀνεχώρησε μετὰ τῆς νέας. Εἰς τὸ τέλος τῆς ὁδοῦ ὁ Παμφίλιος, ῥίψας ἐν βλέμμα καὶ μειδιῶν, ἔκαμε νεῦμα εἰς τὸν Ἰούλιον καὶ ἔτι μᾶλλον χαριέντως μειδιῶν, εἶπέ τι εἰς τὴν Μαγδαλινῆν καὶ ἐγένοντο ἄφαντοι.

— Ναί, θὰ ἔκαμνον καλύτερον, ἂν τότε ἐπήγαινον εἰς αὐτούς, —ἐσκέπτετο ὁ Ἰούλιος. Ἐν δὲ τῇ φαντασίᾳ του ἐναλλὰξ ἠγεύοντο δύο εἰκόνας. Ἡ μία ἦτο τοῦ Παμφιλίου, μετὰ τῆς ὑψηλῆς, ἰσχυρῆς νέας, φερούσης ἐπὶ τῆς κεφαλῆς κίνιστρον μετὰ τῶν σταφυλῶν καὶ τῶν ἀγαθῶν χαρωπῶν προσώπων των, ἡ δὲ ἄλλη ἦτο τῆς ἐστίας του, ἐκ τῆς ὁποίας ἐξῆλθε τὴν πρῶϊαν καὶ εἰς τὴν ὁποίαν, ἐπιστρέφων, θὰ εὖρη τὴν τρυφερὰν καὶ ὄραϊαν σύζυγόν του, ἐξηλωμένην ἐπὶ πολυτελῶν ταπῆτων καὶ φέρουσαν βαρῦτιμον περιβολῆν. Παρ' ὅλα ὅμως ταῦτα κλινὲν αἰσθη-

μα ἔρωτος δὲν ἐνυπῆρχε πλέον ἐν τῇ καρδίᾳ του πρὸς αὐτήν, διότι κυριολεκτικῶς τὴν εἶχεν ἤδη βαρυνθῆ.

Ἄλλ' ὁ Ἰούλιος δὲν εἶχε καιρὸν νὰ σκέπτηται ἐπὶ μακρὸν περὶ ἑλκων τούτων, εὐθὺς δ' ὡς ἤλθον οἱ ἐμποροὶ καὶ οἱ φίλοι του, ἤρχισεν τὴν συνήθη ἀσχολίαν, ἡ ὁποία πάντοτε ἐτελείωνεν εἰς συμπόσια μὲ ἄφθονα ποτά, τὴν δὲ νύκτα μὲ γυναῖκας...

ΣΤ'.

Παρήλθον δέκα ἔτη. Ὁ Ἰούλιος δὲν συνήνησε πλέον τὸν Παμφίλιον. Αἱ μετ' αὐτοῦ συνδιαλέξεις ὀλίγον κατ' ὀλίγον περιήρχοντο εἰς λήθην, ἐπίσης δ' αἱ ἐντυπώσεις περὶ αὐτοῦ τε καὶ τῆς χριστιανικῆς ζωῆς.

Ἡ ζωὴ τοῦ Ἰουλίου ὁμαλῶς διέτρενε. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἀπέθανεν ὁ πατήρ του καὶ ἀέλαβεν ὀχλοὺς τὰς ἐμπορικὰς ὑποθέσεις των. Ἡ ἐργασία ἦτο πολὺπλοκος. Ὑπήρχον οἱ τακτικοὶ ἀγορασταὶ των, καθὼς καὶ οἱ πωληταὶ ἐν Ἀφρικῇ, προσέτι ὑπήρχον οἱ ὑπάλληλοι καὶ τὰ χρέη, ἐκ τῶν ὁποίων ἄλλα μὲν ἦσαν πρὸς εἰσπραξίν, ἄλλα δὲ πρὸς πληρωμὴν. Ὁ Ἰούλιος ἀκουσίως ἐπεδόθη εἰς τὴν ἐργασίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἀφίερωσεν ὅλον τὸν χρόνον του. Ἐπιπροσθέτως δὲ παρουσιάσθησαν νέαι φροντίδες. Ἐξελέγη κοινοτικὸς ἄρχων. Ἡ νέα δ' αὐτῆ ἀσχολία, ἱκανοποιῦσα τὴν φιλοτιμίαν του, τὸν εἴλκευεν. Ὄθεν, πλὴν τῶν ἐμπορικῶν ὑποθέσεών του, ἦτο ἀπησχολημένος καὶ εἰς τὰ κοινοτικά. Πεπρωτισμένος δὲ μὲ νοῦν καὶ

εὐγλωτίαν, ταχέως διεκρίθη μεταξὺ τῶν ἄλλων, οὕτως ὥστε ἠδυνήθη νὰ καταλάβῃ τὰ ὑψίστα κοινοτικά ἀξιώματα. Κατὰ τὸ διάστημα τῶν δέκα τούτων ἐτῶν ἐν τῇ οἰκογενειακῇ αὐτοῦ ζωῇ ἐπηκολούθησεν ἐπίσης σημαντικωτάτῃ καὶ δυσἀρεστοῦς μεταβολῇ. Ἀπέκτησε τρία τέκνα, τὸ δὲ γεγονός τῆς γεννήσεως τῶν τέκνων τούτων συνετέλεσεν εἰς τὸ ν' ἀπομακρυνθῆ τῆς συζύγου του.

Ἐν πρώτοις ἡ σύζυγός του ἀπόλεσε μέγα μέρος τῆς καλλονῆς καὶ δροσερότητός της καὶ δευτέρον αὐτῆ ἤδη ὀλιγώτερον ἐφρόντιζε περὶ τοῦ συζύγου της. Ὅλη ἡ τρυφερότης καὶ αἱ θωπεΐαι της συνεκεντρώθησαν εἰς τὰ τέκνα της. Καίτοι ταῦτα παρεδόθησαν, κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν ἔθνικῶν, εἰς τὰς τροφούς, συχνάκις ὅμως ὁ Ἰούλιος εἶτε τὰ εὐρισκεν εἰς τὰ δωμάτια τῆς μητρός, εἶτε δὲν εὕρισκεν αὐτὴν εἰς τὰ δωμάτια της, ἀλλ' εἰς τὰ τῶν τέκνων. Τὰ δὲ τέκνα, κατὰ τὸ πλεῖστον, καθίσταντο ὀχληρὰ εἰς τὸν Ἰούλιον, παρέχοντα εἰς αὐτὸν μᾶλλον δυσἀρέσκειαν ἢ χαρὰν.

Ἀπησχολημένος δὲ ὢν εἰς τὰς ἐμπορικὰς καὶ κοινοτικὰς ὑποθέσεις, ὁ Ἰούλιος ἐγκατέλιπε τὴν προτιέραν ἐκλελυμένην ζωὴν του, ἀλλ' εἶχεν ἀνάγκην, ὡς ἐφρόνει, μετὰ τὴν ἐργασίαν, τρυφηλῆς ἀναπαύσεως, τὴν ὁποίαν ὅμως δὲν εὕρισκε παρὰ τῆς συζύγου του, τόσῳ μᾶλλον ὅσῳ αὐτῆ, καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦτο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον προσήγγιζε

τήν χριστιανὴν αὐτῆς δούλην καὶ ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον καθίστατο ἀφωσιωμένη πρὸς τὴν νέαν διδασκαλίαν, ἀπορρίπτουσα ἐκ τῆς ζωῆς τῆς πᾶν τὸ ἐξωτερικὸν καὶ τὸ ἐθνικόν, τὸ ὅποιον ὅμως ἀπετέλει ἀληθῆς θέλγητρον διὰ τὸν Ἰούλιον. Μὴ εὐρίσκων παρὰ τῇ συζύγῳ του ὅ,τι ἐπεζῆγει, ὁ Ἰούλιος συνῆψε σχέσεις μετὰ γυναικῶς ἐλευθέρων ἡθῶν, μετ' αὐτῆς δὲ διήρχετο ὅλον τὸν ἐλεύθερον χρόνον, ὁ ὅποιος τῷ ἀπέμενε ἐκ τῶν ἀσχολιῶν του.

Ἐν ἧ πεπιτωσίᾳ ἡρώτων τὸν Ἰούλιον, ἂν ἦτο εὐτυχῆς ἢ δυστυχῆς, κατὰ τὰ ἔτη ταῦτα τῆς ζωῆς του, τίποτε δὲν ἠδύνατο ν' ἀπαντήσῃ.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΑΝΑΧΩΡΗΣΙΣ ΠΡΟΣΚΥΝΗΤΩΝ

Τὸ παρελθὸν Σάββατον διὰ τοῦ Αἰγυπτιακοῦ ἀνεχώρησαν διὰ δεξιᾶς Ἀγάτης εἰς Κων/πολιν οἱ ἐνταῦθα ἐπὶ εἰκοσάημερον φιλοξενηθέντες προσκυνῆται, περὶ ὧν ἐγράφθησαν τὰ εἰκότα ἐν τῷ «Ἱερῷ Πολυκάρφῳ» τῆς 14ης Ἀπριλίου. Ἡ ἱερὰ ἡμῶν Μητρόπολις τὴν ἐπομένην τῆς ἀναχωρήσεως αὐτῶν ἐξέδωκε τὴν ἐξῆς ἐγκύκλιον, δημοσιευθεῖσαν ἐν ἀπόσει τῆς ἐνταῦθα ἐκδιδομένης ἐφημερίδος:

• Τῇ βοηθείᾳ τοῦ Ὑψίστου διὰ τοῦ Αἰγυπτιακοῦ ἐστάλησαν σήμερον εἰς τὰς πατριδας αὐτῶν οἱ ἐνταῦθα ἐπὶ εἰκοσάημερον διαμείναντες καὶ φιλοξενηθέντες προσκυνῆται. Τὴν τελευταίαν στιγμήν τῆς ἀναχωρήσεως αὐτῶν περιτράνωσεν καὶ κατὰ τὸ πρόπον λίαν συγκινητικὸν ἐξεληλύθη καὶ πά-

Ἦτο τόσον ἀπηχολημένος!

Ἐκ μᾶς ὑποθέσεως καὶ διασκέδασεως περιήρχετο εἰς ἄλλην ὑπόθεσιν ἢ διασκέδασιν, ἀλλὰ κἄμια ὑπόθεσις δὲν ἦτο τοιαυτή, ὥστε ἐξ αὐτῆς νὰ ἐμεινε ἐντελῶς εὐχαριστήμενος καὶ ταυτοχρόνως νὰ ἐπεθύμει τὴν ἐξακολούθησίν της; Ἐκάστη ἐργασία ἦτο τοιαυτή, ὥστε ὅσῳ τὸ ταγύτερον ἠδύνατο οὗτος ν' ἀπαλλαγῇ αὐτῆς; τόσῳ τὸ καλύτερον ἦτο τοῦτο δι' αὐτὸν καὶ πᾶσα εὐχαριστίας ἦτο δι' αὐτὸν πλήρης; ἀηδίας, ἐν ἧ ἦτο ἀναμειγμένη καὶ μεγίστη ἀνία....

(Ἐπεται ἡ συνέχεια).

λιν ἢ φιλοφρόνητος καὶ Χριστιανικῆς διδασκαλίας τῶν συμπολιτῶν ἡμῶν, σπουδάζοντων νὰ ἐπικρίνωσιν εἰς τὰ ὑπερόγκη ἀληθῆς ἐξοδα, τὰ ἀπικριθέντα διὰ τὴν ἀποστολὴν αὐτῶν διὰ δεξιᾶς Ἀγάτης εἰς Κων/πολιν. Ὁ ἐντὶς ἑὸς καὶ μόνον ὄρων ἀπαρτισμός τοῦ ποσοῦ τούτου ἐπλήρωσε τὴν πατρικὴν ἡμῶν καρδίαν χαρᾶς καὶ ἐλπίδος, ὅτι ἀνθὶ ἐν Χριστιανικαῖς ἀρεταῖς ἢ Ὁρθόδοξος ἡμῶν Κοινωνία. Θερμὰς εὐχαριστίας καὶ ἰγκαρτίους εὐλογίας ἀπευθύνομεν πρὸς πάντας τοὺς φιλικὴν ἄνθρωπος, τῶν συνεισφορῶν τῶν ἰσπίων ἱστικτερος κατάλογος δημοσιεύεται καὶ πρὸς πάντας καὶ πάσας ὅσους εἴτε τρέφειμα εἴτε ὑπηρεσίαν προσήνεγκαν πρὸς αὐτοὺς καὶ εὐχὰς διακίρους ἀνοσιμέμονας πρὸς τὸν Ὑψίστον, ὅπως ἀποδώσῃ αὐτοῖς ἐκαστοταπλάσιον τὸν μισθὸν αὐτῶν.

Ἐκ τῆς Ἱ. Μητροπόλεως.

ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΘΥΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΝΑΥΑΓΙΟΥ

ΤΟΥ ΑΜΡ. ΑΤΜ. «ΤΡΕΑΣ»

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἡ Ἱερὰ ἡμῶν Μητρόπολις ἐτέλεσεν ἐν τῷ Μητρ. ναῶ τῆς ἁγ. Φωτεινῆς πάνδημον μνημόσυνον ὑπὲρ τῶν ἀτυχῶν θυμάτων τοῦ τραγικοῦ δυστυχήματος τοῦ ἁμρ. ἀτμ. «Τρέας», τὴν θείαν λειτουργίαν ἐπιτελέσαντος τοῦ Σεβασμιωτάτου ἡμῶν Μητροπολίτου. Πλήθος ἄπειρον παρίστατο καὶ αὐτὸ καὶ ἐξ οὐγκινησεί ἀφάτω καὶ κατανέξει εὐκρινεῖ ἐξελθῆ μετὰ τοῦ πνευματικοῦ αὐτῶν πατρὸς, ὅπως ὁ Κύριος ἀναπαύσῃ μὲν τὰς ψυχὰς τῶν οὕτω τραγικῶς τὸν βίον τερματισάντων, ἐνσταλάξῃ δὲ τὸ θεῖον τῆς παρηγορίας Λόγου βάλαμον εἰς τὰς καρδίας τῶν σκληρῶς δοκιμοθεισῶν οἰκογενειῶν αὐτῶν. Ὁ Σεβασμιώτατος ἡμῶν Μητροπολίτης ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ ὡραῖον ἄς συνήθως καὶ πλήρη χριστιανικοῦ πνεύματος ἐξεφώνησε λόγον, ἀναπαύσαντα τὰς δεινῶς συγκλονισθείσας τοῦ ποιμνίου αὐτοῦ καρδίας. Ὁ «Ἱερός Πολύκαρπος», μὴ δυνάμενος περὶ τοῦ δυστυχήματος τούτου νὰ κινήσῃ καὶ γράψῃ πρὶν ἢ περατωθῶσιν αἱ ἐπίσημοι ἀνακρίσεις καὶ διαρωτισθῇ τὸ δημόσιον περὶ τῶν ὑπαιτίων τῆς κακοτυροφῆς, περιορίζεται νὰ συστησῇ τοῖς εὐσιβέσι Χριστιανοῖς καρτερίαν καὶ ὑπομονὴν καὶ ἐπαναλάβῃ τὰ θεῖα τοῦ Ἀδελφοθεοῦ ἔθνημα, λέγοντος τοῖς Χριστιανοῖς «μακροθυμήσατε καὶ ὑμεῖς, στήριξατε τὰς καρδίας ὑμῶν, ὅτι ἡ παρουσία τοῦ Κυρίου ἤγγικεν». (Ἱ. ακ. ε'. 8).

ΔΟΞΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙ Τῆ ΟΝΟΜΑΤΙΚῆ

ΕΘΡΗ ΤΗΣ Α. ΜΕΓΑΛΗΘΥΤΗΣ

ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Τῇ παρελθούσῃ Δευτέρᾳ ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ τροπαιοφόρου ἢ Α. Σεβασμιώτης ὁ Μητροπολίτης ἡμῶν ἐτέλεσε τὴν

θείαν λειτουργίαν ἐν τῷ ποσειδίῳ ναῶ τοῦ ἁγ. Γεωργίου, πανηγυρίζοντι τὴν ἐπέτειον αὐτοῦ ἑορτὴν καὶ πανηγυρίαν.

Μετὰ τὴν θείαν λειτουργίαν παρόντος τοῦ ἀνακληροῦντος τὸν ἀσθενοῦντα γενικὸν προξένου τῆς Ἑλλάδος κ.Κ. Φαροῦδα ὑποπροξένου, τοῦ Γενικοῦ προξένου τῆς Ῥωσίας κ. Κάλ καὶ τοῦ ὑποπροξένου τῆς κ. Φωτιάδου, τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ἑλλ. προξενείου καὶ πλήθους Ἑλλήνων πολιτῶν, ἐπίληθ ἡ νενομισμένη ἐπὶ τῇ ὀνομαστικῇ ἑορτῇ τοῦ Μεγαλειστάτου Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων δοξολογία, καθ' ἣν ὁ Σεβασμιώτατος ἡμῶν Μητροπολίτης ἐξελθῆ ὑπὲρ τε τοῦ ἐορτάζοντος καὶ τῆς βασιλικῆς αὐτοῦ οἰκογενείας καὶ τοῦ λαοῦ αὐτοῦ ὡς καὶ ὑπὲρ τοῦ Μεγαλειστάτου ἡμῶν ἄνακτος πρὸς δὲ καὶ ὑπὲρ τῆς ἐπίσης ἐορταζούσης αὐτοκρατείας τῆς Ῥωσίας Ἀλεξάνδρου Θεοδοροβίνας καὶ ἀπόσεως τῆς αὐτοκρατορικῆς οἰκογενείας τῆς Ῥωσίας. Ἐν τέλει δὲ τῆς δοξολογίας διὰ βραχέων ἀνέπτυξε τὴν σημερινὴν τῆς ἑορτῆς ἀπὸ θρησκ. ἀπόψεως καὶ ἐξῆρε τὰς περικοσμοῦσας τὸ σεπτὸν πρὸς ὧπων τοῦ ἐορτάζοντος Βασιλέως ἀρετὰς, τονίους ἰδίᾳ τὴν σημασίαν τῶν βασιλικῶν αὐτοῦ προσπαθειῶν πρὸς διατήρησιν τῆς εἰρήνης, ὑπὲρ ἣς ἐκάστοτε δίδεται τοῦ Ὑψίστου ἡ ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία. Κατὰ τὴν ἐπισημάνειν λιτανεὶαν δις ἐξελθῆ ἡ Α. Σ. ὑπὲρ τῶν ἐορταζόντων καὶ τοῦ Μεγαλειστάτου τῶν ὀδωμάτων Ἀυτοκράτορος.

Πρὸ μεσημβρίας τῆς αὐτῆς ἡμέρας ὁ Σεβασμιώτατος ἡμῶν Μητροπολίτης συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Θεοφιλεστάτου ἐπισκόπου Τραλλέων ἐπισκίφθη ἐν ἐπισήμῳ περιβολῇ τὸν κ. ὑποπροξένου τῆς Ἑλλάδος ὑποβαλὼν τὰ συχαρητήρια καὶ τὰ ἀρχιερατικὰ αὐτοῦ εὐχὰς.

ΟΙ ΠΡΩΒΟΛΙΣΜΟΙ ΤΟΥ ΠΑΥΧΑ

Ἰπὸ τοῦ ποιμένου τῆς ἐν Σμόρνῃ Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας ἀδελφοῦ κ. Brett ἐκδίδεται χάριν τῆς Ἀγγλικῆς παρεκκλ. μνημιαίου περιοδικῶν, ἐν φ' μετ' εὐχαριστή-

σεως ἀνέγνωμεν τὸ ἀκόλουθον εὐχφορον :

«Οἱ Χριστιανοὶ κάτοικοι τῆς Σμύρνης εἰ-
χον τὸ εὐτύχημα νὰ ἐστιάσῃσι πάντες τὸ
Πάσχα τὴν αὐτὴν ἡμέραν, ἐγὼ χάρῃ τε καὶ
Ἐθρωπιαί. Πικρετηρήσαμεν δὲ μετ' εὐχ-
ριστίας εὐσε: ὅτι ὀλιγώτεροι πυροβολισμοὶ ἠ-
κούσθησαν ἢ κατὰ προηγούμενα ἔτη, χάρις
εἰς τὸν Ἑλληνα Μητροπολίτην, ὅστις κα-
τὰ πάντα τρόπον καὶ διὰ παντός εὐακτοῦ
μέσου ἀντίστη εἰς τὴν συνήθειαν. Μανθάνο-
μεν δὲ ἐξ ἀξιοπιστοῦ πηγῆς ὅτι τὸ ἔθι-
μον τοῦτο εἶναι ἴδιον τῶν Ἑλλήνων τῆς Ἀ-
νατολῆς. παραλαβόντων αὐτὸ πρᾶ τῶν
Τούρκων, οἵτινες ἐστιάζουσι τὰ Βαλκάνια
αὐτῶν, τοὺς γάμους καὶ ἄλλας ἐστιάστι-
κὰς περιστάσεις κατὰ τοιοῦτον τρόπον».

ΜΙΚΡΑ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Πανοσιολ. Ἀρχιμανδρίτην κ. Ἀνθι-
μον (Σαλιχλή).— Πανοσιολ. Πρωτοσύγ-
κελλον κ. Ἰωακείμ Ζέρβαν (Τσαρι-
τσάνην).— Πανοσιολ. Ἀρχιμανδρίτην κ.
Δωρόθεον Ν. Δουκάην (περιοδεύον-
το).— Πανος. Ἱερομόναχον κ. Εὐλό-
γιον Ἀγιοπαιλίτην (Ἄγιον Ὅρος).—
Αἰδέε. Οἰκονόμον κ. Μιχαὴλ Μαζηνά-
κην (Σύμην).— Ἱερολογ. Ἱεροδιάκονον
κ. Ἰωακείμ Σ. Ἀναγνωστόπουλον
(Χάλκην).— Ἐαν Δάφνην Σάββα (Ἀ-
λεξάνδρειαν) καὶ κ. κ. Ἀλέξανδρον Ε.
Καφαλόπουλον (Κινίκιον).— Π. Μι-
χαηλίδην (Παλ. Φώκας).— Ἀπόστολον
Δύλωνίτην (Ἀκτιὸν) καὶ Δημήτριον

Βακτηριζιδέλλην (Βάλια). Ἐπιστολαὶ σκε-
εληγήθησαν. Ἀπάντησιν τεχυδρομικῶς.—
Αἰδεσιμ. κ. Θεόδωρον Χ. Κουτουμπνέ-
λλην (Πολυχίτον—Μιτυλήνης) καὶ κ.
κ. Μ. Β. Ἀρσενιάδην (Ἀδριανούπο-
λεν) καὶ Ἐμμανουὴλ Λασκαρῆν (Σάν-
θην). Ἑλλείπονται φυλλάδια ἀπεστάλη-
σαν τεχυδρομικῶς.— Αἰδεσιμ. Οἰκονόμον
κ. Χριστόδουλον (Καβάλλαν) καὶ κ. κ.
Μ. Ἀύγερινόν (Ἀργάκη) καὶ Πολυχρό-
νην Γ. Γιαλιβούκην (Ἀδριανούπολεν).
Συνομορφώθησαν ἕθνητικῶς ὁδῶν.

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΘΕΙΟΥ ΚΗΡΥΓΜΑΤΟΣ

Ἀθρῖον Κυριακὴν 29 Ἀπριλίου 1912 οἱ ἱε-
ροκήρυκες τῆς Θρησκευτικῆς Ἀδελφότη-
τος «Εὐσεβείας» θὰ κηρύξουσιν ὡς ἑξῆς :
Ὁ ἱερολογ. κ. Γρ. Ὁρφανίδης π. μ.
ἐν τῇ ἱερῷ ναφ ἁγ. Γεωργίου.

Ὁ ἱερολογ. κ. Γ. Πασχάλης π. μ. ἐν
τῇ ἱερῷ ναφ Γκιόζ-τεπέ π. μ. δὲ ἐν τῇ
σχολῇ Σχοινάδικου.

Ὁ ἄλλόγ. κ. Π. Κατσιναβάκης π. μ.
καὶ π. μ. ἐν τῇ ἱερῷ ναφ Μαγνησίας.

Ὁ ἄλλόγ. κ. Ἀνδρ. Κουρνιακίτης π.
μ. ἐν τῇ ἱερῷ ναφ ἁγ. Νικολάου.

Πρὸς τοῦτους σήμερον Σάββατον περὶ ὁ-
ραν 11—12 π. μ. θὰ ἐρμηνεύσῃσι τὸ ἱερὸν
Εὐαγγέλιον τῆς αἰθρῖον εἰς ἐπήκοον πάντων
τῶν μαθητῶν, ὁ μὲν ἱερολογ. κ. Γρ. Ὁρφα-
νίδης ἐν τῇ Κατακλιμακτῇ τῆς ἀγαθοεργοῦ
Ἀδελφότητος τῶν Κυριῶν, ὁ δὲ ἱερολογ. κ.
Γ. Πασχάλης ἐν τῇ σχολῇ ἁγ. Τρύφωνος.

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Ἐν Σμύρνη	Γρ. ἁγ.	24
» ταῖς ἐπαρχίαις.	»	30
» τῷ ἔξωτερικῷ	φρ. χρ.	7
» Ἀμερικῇ	φρ. χρ.	10

Ἐκαστον τευχὸς μεταλ. 2

Ἱκτύθυνος: Π. Γ. ΔΟΥΚΕΛΛΗΣ = Ἐκ τοῦ τυπογραφείου Ο. ΕΡΕΒΣ.